

Nummer 10

15. Maj 1918

67. Aargang

Tale af Ældste Anthony W. Ivins,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1917.

„Dg nu skete det, at der var mange af den oppvoksende Slægt, der ikke kunde forstaa Kong Benjamins Ord, fordi de vare imaa Børn paa den Tid, han talede til sit Folk; og de troede ikke deres Fædres Traditioner. De troede ikke, hvad der var sagt om de Dødes Opstandelse, ej heller troede de paa Kristi Tilkommelse, og for deres Vantrøs Skyld kunde de ikke forstaa Guds Ord, og deres Hjertter bleve forhærdede, og de vilde ikke lade sig døbe, ej heller vilde de forene sig med Kirken. Og de bleve et jærfkilt Folk i Henseende til deres Tro, og bestandigt siden efter forbleve de saaledes; ja, i deres kødelige og syndige Tilstand; thi de vilde ikke paatale Herren deres Gud.“ (Mosiahs Bog 26 : 1—4.)

Siden den sidste Generalkonference, Kirken afholdt i April, har jeg besøgt mange af Zions organiserede Stifter. Mod nord har jeg været i Kanada, og jeg har været helt nede ved Utahs sydlige Grænse, og det giver mig stor Glæde og Tilfredshed at bevidne for denne store Forsamling af Kirkens Medlemmer, at, hvor som helst jeg har været, har de Helliges Tro, Hengivenhed og gode Gerninger givet sig tilkende. Men jeg har ogsaa paa disse forskellige Steder funden Folk, som tilsyneladende mangler Troen, og som ikke bekymrer sig om Evangeliets Principper, som de bliver forkyndte af Kirkens Lærere. De tror ikke eller betvivler i det mindste, at Menneskets Aand eksisterede før Menneskets Fødsel; fremdeles, at Aanden lever efter Døden, og at der vil blive en Opstandelse og Genforening af Aand og Legeme. For saadanne er der ikke noget andet Liv end dette Jordeliv.

Bed at søge efter Aarsagen til, at mange unge Mennesker blandt Nephiterne var vantro, som jeg lige har oplæst fra Mormons Bog, som jeg til at indse, at der blandt Nephiterne, som Beretningen videre lyder, levede Mænd, som ved fløgtige og indsmigrende Ord lærte, hvad

der var trosnedbrydende. Fremtrædende blandt flige Mænd var Korihor, af hvis Ytringer jeg vil anføre følgende Ord:

„O, I, der ere bundne under et daarligt og frugtesløst Haab, hvorfor be-
 hyrde I Eder med saadanne taabelige Ting? Hvorfor forvente I en Kristus?
 Thi intet Menneske kan vide noget om det, der skal ske. Se, det, som I kalde
 Profetier, hvilke I sige ere nedarvede fra hellige Profeter, er Eders Fædres daar-
 lige Traditioner. Hvorledes vide I, at de ere sande? Se, I kunne ikke vide det,
 som I ikke se; derfor kunne I ikke vide, at der skal komme en Kristus. I se fremad
 og sige, at I beskue Eders Synders Forladelse. Men se, dette er Følgen af et
 forvirret Sind; og denne Forvirring i Eders Sind kommer paa Grund af Eders
 Fædres Traditioner, hvilke lede Eder til at tro paa Ting, der ikke ere sande. Og
 meget andet saadant jagde han til dem, sigende dem, at der ingen Forsoning
 kunde ske for Menneskenes Synder, men det gif ethvert Menneske i dette Liv i
 Forhold til hans Virken; derfor forfremmedes ethvert Menneske ifølge sine
 Naturgaver, og hvert Menneske sejrede i Forhold til sin Styrke, og hvad som
 helst et Menneske gjorde, var ingen Forbrydelse. Og saaledes prædikede han for
 dem og vildledte mange Hjertes samt fik dem til at opløste deres Hoveder i de-
 res Ugudelighed. . . . sigende dem, at naar et Menneske først var død, saa var
 alt forbi.“ (Almas Bog 30 : 13—18.)

Som jeg læste og overvejede disse Ord, tænkte jeg, hvor lig den
 nærværende Tid med Hensyn til Folks Standpunkt til religiøse Spørgs-
 maal er med hin forbigangne Tid. Fornylig besøgte jeg et af Zions
 Stifter, hvor jeg hørte en Mand, der gif for at være meget klog, tale
 til en offentlig Forsamling, og som med lærd Mine og kløgtige Ord
 erklærede for dem, han talte til, at Menneskene i sine sidste Udviklings-
 stadier havde udviklet sig fra Aberne — hvilket er ensbetydende med, at
 „vore Forfædre klatrede i Træerne i Urstovene“. Nævnte Herre frem-
 førte med stor Frimodighed, eller Frækhed, hvad man vil kalde det, at
 Menneskene havde gradvis udviklet sig, uden selvbevidst Anstrængelse
 derfor, fra den laveste Grad af Livsorganisme til, hvad de nu er, og
 at ligesom Menneskenes hidtidige Udvikling havde foregaaet som grad-
 vise Konstitutions-Forandringer, saaledes skulde den efterfølgende ogsaa.

Jeg tænkte, at Manden var i hvert Fald konsekvent, thi hvis Men-
 neskenes „Forfædre“ havde været noget andet end Mennesker, hvad kunde
 vi da ikke vente os af Fremtiden! Jeg tog mig den Frihed at betvivle
 den Teori, som Manden havde fremst, og at paapege, hvad der efter
 min Formening ikke kunde begrundes, og denne min Opposition med-
 førte, at jeg blev anmodet om at læse forskellige Bøger og Afhandlin-
 ger, som omhandlede Evolutions-Teorien. Man sagde, at nogle af disse
 Afhandlinger fandtes i Bøger, der var i meget almindelig Brug i vore
 Skoler. Jeg læste disse Bøger, med det Resultat, at de Slutninger med
 Hensyn til Spørgsmaalet, som jeg for længe siden havde gjort, blev
 mere stærkt bekræftede end nogensinde før, og min Tro paa Herrens
 aabenbarede Ord blev end mere styrket.

De Lærdomme med Hensyn til foreliggende Spørgsmaal, som frem-
 sættes i omtalte Bøger, leder os til at drage de hellige Skrifter i Tvivl,
 idet Evolutions-Teorien i sine yderste Konsekvenser i Virkeligheden frem-
 sætter, at denne Jord og alle Ting, som er paa den, tilfældig er blevene
 til. Vi kommer til at staa forvildede med Hensyn til det forbigangne,
 uviste med Hensyn til det nærværende, og, som klart foreligger, uden
 et bestemt Haab med Hensyn til Fremtiden.

Sandheden, som den er aabenbaret fra Himlen, omfatter den alvise Guds Skaber-Udviklings- og Saliggørelses-Plan, hvorved hans Hensigter kan blive fuldbyrdede.

Jeg veed, at der vil blive paastaet af mange, at jeg er ikke tilstrækkelig lærd til at kunne diskutere dette Spørgsmaal; at efterjom jeg ikke har studeret ved et Universitet eller en lærd Skole, kan jeg ikke give Spørgsmaalet en intelligent Bedømmelse. Jeg indrømmer, at jeg ikke har tilbragt mit Liv indenfor lukkede Døre, tilbringende min Tid med at læse Bøger, som, i Mod sætning til de hellige Skrifter, har været skrevne af uinspirerede Mænd, og antage deres Tankeflutninger uden videre. Jeg formener dog, at jeg har læst flere gode Bøger, og at jeg har draget megen Lærdom af mit Studium af Naturen, som jeg har levet i nær Berøring med. Jeg har stedse iagttaget og studeret mine Omgivelser, indtil jeg har naaet de Slutninger, som har tilfredsstillet mig, og som berettiger mig til at tro, som jeg gør.

Den i vor Tid saa almindelig fremsatte Evolutions-Teori forudsætter, at paa et vist Tidspunkt saa langt tilbage, at man næsten ikke kan fatte Tanken, Jorden kom til Eksistens ved en eller anden umiddelbar, naturnødvendig Handling, og omsider kom Livet tilsyne og gradvis udviklede sig til de forskellige Organisationsformer. Naturlivets Ytringsformer forandrede sig gradvis ved en eller anden Naturproces, indtil, hvad der i Begyndelsen var en meget ufuldkommen Form af Planteliv og Dyreliv, udviklede sig til, hvad der nu findes af Dyre- og Planteliv paa Jordens Overflade, med Mennesket repræsenterende Naturens højeste Udvikling.

Jeg tager det for givet, at hvis en sliG Teori bliver anerkendt som sand, maa det logisk følge, at denne Udvikling fra de lavere Organisations-Former til de højere maa da fremdeles finde Sted, og at ligesom Mennesket for nærværende ikke har noget Samkvem eller Slægtforbindelse med den lavere Natur, hvorfra det siges, at det blev udviklet og udsprang, saa vil med de kommende sjærne Tidsaldre Mennesket blive lige saa ulig, hvad det er nu, som det nu er ulig, hvad det een Gang var.

I Mod sætning til denne saakaldte Evolutions- eller Udviklings-Teori lærer Kirken, at Jorden og alt, som der er paa den, var skabt eller frembragt paa Guds Befaling, at Jorden med dens Plantevæxt og alt Liv paa den var skabt i sukkesjive Perioder, og tilsidst Mennesket, som „var skabt i Guds Billede“, og, som Skriften siger, „Mand og Kvinde skabte han dem“. Kun Mennesket var begavet med Forstand til at overveje Livets dybe Spørgsmaal; kun hos Mennesket afspejlede Guds Intelligens sig. Bibelens Skabelsesberetning meddeler os fremdeles, at Gud gav Mennesket Herredømme over Fiskene i Havet, Fuglene i Luften og enhver anden skabt Ting. Paa Grund af Syndefaldet kom Forbandelse over Jorden. Herren bestemte, at den skulde bære „Torne og Tidsler“ og alle skabte Ting naturlig gaa Død og Opløsning i Møde, og at Jorden relativt kun kunde blive befriet fra denne Tilbagegang, og disse hindrende Forhold overvundne, gennem Uøvelsen af den Intelligens, som „Skabningens Herre“ var begavet med,

idet Menneſtene anſtrengte ſig for at gøre ſig Jorden underdanig, indtil det omſider ſkulde blive gengivet ſin paradifiſke Herlighed.

Jeg ønsker at anmode de, ſom hylde Teorien, at alting naturnødvendigt udvikler ſig ſelv og endogsaa overgaar til højere Former, at paapege et eneſte Tilfælde, hvor, ſiden Verdens Skabelſe, i Henhold til de hiſtoriske Beretninger, nogen levende Ting foruden Menneſtens maaltbevidſte Anſtrengelſer, i Henhold til den Intelligens, Gud har givet dem, har forandret ſig fra, hvad det var, til noget meget bedre, eller forandret ſig fra det lidet betydende til noget meget betydende. Lige til det modsatte har mine egne Jagttagelſer belært mig om, at i det Øjeblik, den meſt højlig udviklede Ting ikke længere bliver ſtænket vor Opmærkſomhed, men bliver overladt til ſin egen Stæbne, vil ſamme ſnart tabe ſine iſjnefaldende fremtrædende Egenſkaber og Art-Ejendommeligheder, der ved Menneſkets intelligente Pleje er kommen til Udvikling, netop ſom Herren efter Syndefaldet erklærede, det ſkulde ſte.

Jeg tror tilviſe paa „Udvikling“, men Udvikling indenfor „Arterne“, hvis Betingelſerne derfor er tilſtede. Jeg kan ſærdeles vel tro, at vore Forfædre kan have levet i Huler eller under de meſt primitive Forhold, hvorvel flere i Dag lever i Paladſer. Jeg kan fremdeles meget let forſtaa, at Fortidens Folk, vore Forfædre, tilvejebragte Ild ved at guide Vinde mod hinanden, hvorimod i Dag Ild, Lys og Varme bliver tilvejebragt paa langt lettere Maade, og at f. Eks. ved Videnskabens Hjælp det elektriſke Lys bliver frembragt; thi Menneſtene er komne i Beſiddelse af denne forøgede Kundſkab ved Guds Aands vejledende Indflydelse, hvorved de er blevne i Stand til at „gøre ſig Jorden underdanig“ og tage Elementerne i deres Tjeneste. Jeg kan meget let forſtaa, at ſkønt Fortidens Menneſter dyrkede Jorden med de meſt primitive Ugerbrugsredſkaber og førte deres Krige med Stenvaaben, de nu dyrker Jorden ved at gøre Anvendelſe af de meſt vidensſtabelige Metoder, og at Krige nu om Stunder bliver førte i Henhold til en Fremgangsmaade, ſom Fortidens Menneſter var aldeles ukendte med. Jeg kan fremdeles meget let forſtaa, at, medens vore Forfædre indſamlede fra Flodlejerne og udhuggede ved almindelige Huggejærn Metallerne, ſom de derefter udhamrede til Smykker eller maatte udvejde til Penge, det nu er muligt for Menneſtene at udtage Ertsene fra Bjergene gennem Minearbejde, og udtrage Metallerne fra ſamme ved Anvendelſe af mekaniſke og kemiſke Proceſſer, ſom Menneſtene i Fortiden intet har kendt til. I diſſe Ting ſer jeg tilviſe meget vidunderlige Fremſkridt og en meget vidunderlig Udvikling; men hele denne Udvikling, Brødre og Søſtre, betragter jeg ikke ſom et Reſultat af tilfældig tilſtødende Omſtændigheder, men ſom et Reſultat af Menneſkets Tankeudvikling i Overensſtemme med Guds Sind og Villie, ſom gennemſkuer og forſtaar alle Ting. Som Menneſtene tiltog i Udvikling, iagttog de og kom til en Forſtaaelse af, at der var bedre Maader at udføre Ting paa, end den Maade, de hidtil havde udført dem paa; og ſom de tænkte deſangaende og nøje overvejede diſſe Ting og ſøgte at forbedre de gamle Arbejds- og Fremſtillelses-Metoder, gav Gud dem Viſdom til at gøre diſſe Forbedringer.

Jeg har ſet de ſmukkeſte og prægtigſte Planter og Blomſter, ſom

Gartnerens Klogskab og Kunst kunde frembringe, naar de var overladte til sig selv, næsten straks gaa tilbage til, hvad de var i vild Tilstand. Jeg har set Heste og Kvæg, der har været opdrættet til det højest mulige Standpunkt, men som, naar de en kort Tid er blevene overladte til sig selv, er gaaede meget tilbage, hvilket belyser Sandheden af, hvad Guds Ord erklærer, at alt jordisk, der ikke paa intelligent Maade bliver varetaget, har en naturlig Tilbøjelighed til at forringes; men ved Menneskenes intelligente Anstrengelser kan Skabningen bringes fremad i Udvikling, selve den syfiste Oplosningsproces modstaas, og en delvis Fuldkommenhed opnaas.

En af de lærde Herrer, jeg har hentydet til, hvis Spørgsmaal jeg besvarede, som her fremsat, sagde til mig med Henjyn til den hurtige Forringelse af jaavel Kulturplanter som Dyr, naar de var overladte til sig selv, at dette var naturligt, og at dette stete paa Grund af de nye Eksistensomgivelser. Hestene blev naturlig vilde igen, da dette var „den bedste Forfatning for dem at være i for at passe ind med Omgivelserne“. Dette Argument kunde synes godt, men er imidlertid fejlagtig, thi jeg tog nogle af disse Heste, der aad det selv samme Græs som de andre, drat af det samme Vand, og som var udsatte for de samme Storme og det samme Solskin, og ved at bruge min Tænksevne i Henseende til, hvorledes jeg skulde dressere dem, begyndte de at blive tamme igen, medens de Heste, som vedblivende blev forsomte, blev endnu vildere.

Brødre og Søstre! Jeg er kommen til den Slutning, og det er den Tanke, jeg ønsker at fremsætte for Eder, at naar der finder nogen Udvikling Sted i Verden, og hvilken som helst Udvikling, der har fundet Sted, og som har ledet fra det mindre gode til det mere gode og fra slette Forhold til gode Forhold, saa er dette stedse resulteret af, at Menneskene, der alene af alle jordiske Ting er skabte i Guds Billede, har benyttet den Intelligens, som han har givet dem, til med et bevidst Maal for Dje at bedre Forholdene i Verden og bringe alt det gode til Udvikling.

I det jeg en Gang i mit Liv ønskede at faa lidt at vide om de forskellige Stenarter og om Jordformationerne, gif jeg til en Boghandler og købte en lille Bog, omhandlende Geologi, og som var skrevet af en Hr. Steele, der har skrevet forskellige Bøger, vedrørende Kemi, Fysik, Zoologi, og i hvilke Bøger han paa en kortfattet, forstaaelig Maade fremsatte de videnskabelige Sandheder, der var kendt paa den Tid, han skrev sine Bøger. Hans Bog, vedrørende Geologi, har været benyttet i Tusinder af Skoler, og mange af Eder, som jeg taler til, vil være bedre bekendt med Bogen end jeg, thi jeg har aldrig læst dens Indhold ved en Lærers Vejledning; men jeg har dog for mig selv studeret Bogen med meget stor Interesse. Jeg forventede ikke ved Bogens Slutning at finde saa gyldne Ord, som jeg fandt, og jeg vil aldrig glemme det Indtryk, som Forfatterens Slutningsord gjorde paa mit Sind. Jeg ønsker at læse samme for Eder, thi de fortjener at blive bekendte og bør have Bægt, eftersom de er skrevne af en stor Tænkter og en lærd Mand. Han skriver:

„Vi har søgt ved det matte Lys, som Fortiden kaster til os, at lære at kende vor Jordts og dens Indbyggere's Historie. Paa ethvert Punkt har vi kunnet se Guds Haand skabe og forme, hvad han ønskede udført i Enhold til det guddommelige Ideal. Vi læser, at „i Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden“, og vi kan ikke føje noget til den gamle hebræiske Erklæring. Vi har ad Naturforskningens Vej gaaet tilbage til Menneskets Oprindelse og ogsaa derigennem set Gud „i Begyndelsen“. Vi har paa Fantasiens Vinger gaaet tilbage til den Tid, da Jorden var „øde og tom“, og disse Ord leder os ogsaa til at føle Betydningen af Erklæringen, at „i Begyndelsen“ blev alting skabt af Gud.

Var Mennesket skabt direkte paa Guds Bud, eller indirekte ved en eller anden Mellemproces? Her møder Videnskaben og vor Intelligens sin Begrænsning. Vi tager Naturens Kræfter i vor Tjeneste — Hede, Lys, Elektricitet —, men naar vi søger at udvikle fra disse de urørlige Kræfter, som beklæder den hensmuldrende Sten med Grønt eller det stillestaaende Vand med Planteslim, da fejler vi uundgaaelig. Omsonst søger vi at skabe selv det mindste Liv ved elektrisk Kraftvirkning. Vi kan analysere en levende Organismes enkelte Dele og bestemme dens Celler og Granuler, men selve „Livet“ kan vi ikke bestemme, hvor store Filosofer vi end er. Hvis under visse Betingelser uorganisk Stof former sig organisk, saa er disse Forhold og Lovene, som behersker disse, lige ukendte af os. Og saaledes stanter vi paa Livets Dørtærskel og træder ærbødigt til Side, idet vi indrømmer, at vi kun veed saare lidt, naar vi overvejer den alvise Skabers ubegrænsede Storhed.“

Brødre og Søstre! Tanken, som jeg ønsker at fremholde for Eder, er denne, at I i Eders Søgen efter Kundskab og efter at blive i Stand til at besvare Livets mange store Spørgsmaal, fremsatte i Filosofien, ikke taber Sigte af den Kendsgerning, at det er Gud, Himlens og Jordens Skaber, som har givet os vor Forstand og Dømmekraft, og at den Kundskab og Visdom, vi er i Besiddelse af, eller herefter vil være i Besiddelse af, bliver skænket os af Gud som Kilde. Tillad ikke Eder selv paa Grund af selvkløge Menneskers underfundige og indsmigrende Ord at blive bedragne og ledte bort fra den evige Sandhed, at vi maa anerkende Gud som vor Fader og alle Ting's Ophav, Himlens og Jordens Skaber, hvem alle Mennesker skylder Ærbødighed, og som det er alle Menneskers Pligt at tjene med Trofast og i inderlig Hengivenhed, hvad enten de gør det eller ikke. Lad ingen benægte Forsoningen tilvejebragt ved Guds enbaarne Søn. Lad ingen tænke, at der ikke er noget andet Liv end dette. De, som hylder en saadan Anskuelse, er tilvisse meget bedragne, og jeg bærer Vidnesbyrd derom i al Ydmyghed. Jeg har prøvet at forstaa Livets store Spørgsmaal, og jeg har søgt Herren fra min Ungdom af indtil nærværende Tid, da jeg begynder at ældes lidt. Jeg er kommen til Overbevisning om ved egen Jagttagelse og Studium og formedelst Vidnesbyrdet, som Gud har givet mig, at det er evigt sandt, at Gud skaber alle Ting ved sin Magts Ord, og om dette vil være muligt, bliver denne min Tro stærkere og stærkere bekræftet hver Dag, som gaar. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at Gud har

gengivet Evangeliets Sandheder til Jorden gennem Profeten Joseph Smith. Evangeliets Fylde er her og er Guds Kraft til Saliggørelse. Det bringer evigt Liv til alle, som tror og adlyder det.

Jeg beder, at Herren vil bevare os fra at blive vildledte af bedrageriske Lærdomme, som bliver forkyndte i Landet, og styrke os til at bevare Troen i vore Hjerter og holde fast ved „Jernspiret“, Profeten Nephi omtaler, og som er Guds Ord, og da vil vi finde Vejen tilbage til vor himmelske Fader og Skaber, hvor vi vil komme til en fuld Forstaaelse af alle Ting.

Ja, der har funden en Udvikling Sted for deres Vedkommende, som frygter Gud, og denne Udvikling vil fortsættes, indtil vi skal blive lig ham, og „kende, som vi er kendte; se, som vi er set“, og forstaa, at i hele den vidunderlige Natur, som omgiver os, Guds Visdom giver sig tilkende, og at alle Ting er skabte efter Love, som vil synes meget ligefremme for os, naar vi først kommer til at forstaa dem.

Jeg beder, at Herren vil bevare os alle i Sandheden og beskytte os, saa vi ikke skal falde i de Snarer, hvori Sandhedens Fjende søger at fange os; jeg beder derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

Retfærdighedens Princip.

Af Eldste Aubrey Parker i »Liahona«.

Der findes mange ærlige Sjæle i Verden, der „hungrer og tørster efter Retfærdighed“, uafhængig af de forskellige Kirkesamfund. Den Glæde, der er forbunden med at være paa den rette Side i alle Ting og at leve ret i Guds Dine, er i Sandhed stor. Denne overstrømmende Glæde findes ikke ved at være i Besiddelse af jordist Guds, skønt det giver os en vis Grad af Glæde at være i Besiddelse af samme. Disse ærlige Sjæle er det, vi søger efter, for at saa Lejlighed til at prædike Evangeliet til dem og delagtiggøre dem i Evangeliets Ordinancer. Disse er de, som stedse er villige til at anerkende Præstedømmets Autoritet, naar det rene Sandhedsord er bragt til dem.

Det er Principernes Klarhed, Tydelighed og Forstaaelighed, der tiltaler dem, og de indser af denne Grund Rigtigheden af Evangeliets Budskab og Evangeliets Lærdomme. De søger ikke efter smukke Talemaader, men hungrer efter Guds rene Ord. De søger ikke særlig efter at faa Lejlighed til at høre Skriftens Ord repeteret for dem, men de hungrer efter at lytte til de Ord, som Guds levende Tjenere, vejledt ved den Helligaands Inspiration, udtaler. De søger ikke efter en Kirke, i hvilken mange ceremonielle, ritualistiske Handlinger bliver udført, men de søger efter de aandelige Værdier, som kan give dem Sjælsglæde, som er aandelig Føde for dem.

Retfærdighedens Princip er et Princip, der bliver udøvet fra Hjertedybet, og af hvilket vort indre aandelige Liv bliver præget. Det er en Ketteknor for vort aandelige Liv og ikke kun noget udvortes. Det er ved Retfærdighedens Princip, at Nationerne kan blive styrket og bestaa.

Det var paa Grund af, at Sodoma og Gomorra manglede den moralske Styrke, der er forbunden med Retfærdighedens Princip, at disse Byer gik deres Udbyggelse i Møde. Paa Grund af, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er grundet efter Retfærdighedens Grundsætninger, kan Kirken bestaa og dens Medlemmer taale Modstand og endog til Tider Forfølgelse. Det er paa Grund af den Kærlighed, som Mænd og Kvinder har haft til Retfærdighedens Princip, at de hellere har villet dø end nægte Sandheden. Og det er paa Grund af dette Princip's Kraft, at saadanne Mænd og Kvinder som Belønning vil opstaa i de retfærdiges Opstandelse; thi dette Princip er „Gudsrygtigheds Kraft“.

Missionsrejsen i Foraaret 1918.

Grundet paa, at der i Aarhus og Aalborg forestod Forandringer i Henseende til de paa disse Steder præsiderende Uldsters Bestikkelser, fandt jeg det passende at afholde Konferencerne i Danmark først i dette Foraar. Jeg havde saaledes Anledning til at overvære mange ypperlige Møder saavel i Konferencernes Hovedkvarterer som i flere af de adspredte Grene. Det var mig en Glæde at finde Stillingen god blandt Menighedens Medlemmer paa disse Egne, hvilket vidnede om, at de saa Uldster, der endnu er her fra Zion, i Forening med de lokale Brødre havde været virksomme i Vinterens Løb. Det maa dog beklages, at kun et ringe Antal var bleven tillagt Menigheden ved Daab siden Konferencen sidste Eiteraar. Det var dog en stor Opmuntring at erfare, at flere gode, sandhedssjægende Sjæle stod rede til at indgaa Paagt med Gud. Som tidligere nævnt i „Stjernen“, blev Uldste Christen Sørensen løst fra at præsidere over Aarhus Konference med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Zion, og Uldste Carl H. Løhdemind, der en Tid havde præsideret over Aalborg Konference, blev befuldmægtiget til at præsidere over Aarhus Konference. Uldste Grover E. Christensen blev overladt Præsidiatet over Aalborg Konference, og Ledelsen af Konferencernes Anliggender paa disse Steder er foreløbig i gode Hænder.

Angaaende mit Besøg til Konferencerne i Norge maa jeg indrømme, at det var en meget stor Støffelse for mig, naar jeg, efter at have ventet i flere Dage paa Svar paa min Ansøgning, endelig fik Meddelelse fra det herværende norske Generalkonsulat, at det norske Udenrigsdepartement i Kristiania havde nægtet mig Udgang til Norge. Det var mig saa meget mere uforstaaeligt, som jeg forud havde sikret mig det danske Statspolitisk Tilladelse til at komme tilbage til Danmark, efter et ca. 3 Ugers Ophold i Norge. Forbudet stod rimeligvis i Forbindelse med Ernæringsspørgsmaalet, der for Tiden volder store Bæmseligheder i Norge, men da det lille Danmark jo er meget imødekommende overfor Norge ved at dele sine Levnetsmidler med vort værdige Broderfolk i det høje Nord, og da tillige de Forenede Stater i Amerika, det Land, som jeg har den Ære at være en Borger af, ligeledes aabner

sit Forraadskammer for den norste Befolkning, saa synes jeg, at der maatte kunne være blevet lidt Mad til mig i den Tid, som jeg skulde opholde mig der, og jeg mener at have lidt Uret ved at blive nægtet at rejse derop og udføre mine Kaldspligter i den Del af den standinaviske Mission.

Da jeg saaledes blev forhindret fra at besøge den norste Del af Missionen, anmodede jeg Ældste John F. Blowman, der præsiderer over Kristiania Konference, om at overvære Konferencemøderne i Trondhjem og Bergen, hvor gode og velbesøgte Møder er blevne afholdte, og hvor Missionen som et Hele er i en god og fremadstridende Forfatning.

Som Følge af, at der stadig er nogle af Ældsterne fra Zion, der enten paa Grund af, at deres Missionstid er omme, eller paa Grund af, at deres Nærværelse kræves i Hjemmet, maa afslutte deres Gerning i den standinaviske Mission, saa bliver vort Antal som Følge heraf stedse mindre, eftersom under nærværende Forhold ingen nye Missionærer kan antomme hertil fra Zion. Hele Missionskorpslet fra Zion bestaar saaledes for nærværende Tid kun af 13 Ældster. Af disse arbejder de 6 i Norge og de 7 i Danmark, indbefattende de Ældster, som virker paa Missionskontoret. Det er med stor Beklagelse, jeg her nævner, at der er stor Mulighed for, at dette Antal vil blive endnu mere reduceret i en nær Fremtid.

Udsigterne med Hensyn til Virksomheden blandt fremmede fra Missionærernes Side er derfor ikke meget lovende i Øjeblikket, naar de sammenlignes med den Tid, da Missionskorpslet talte omtrent 150 Ældster i Danmark og Norge.

Her næres en stadig Ængstelse hos mange af Kirkens Medlemmer for Muligheden af at blive overladt fuldstændigt til sig selv, uden nogen Ældster fra Zion som deres Veder.

Af flere Grunde haaber vi alle, at den Dag ikke skal komme, men at Fred maa vedblive at raade her i Norden, og at de saa Ældster fra Zion, som virker her, maa usforstyrret fortsætte deres Gerning i disse Lande, til Betsignelse ej alene for vore medtroende, men for Landene som et Hele; thi vi tror, det er en Betsignelse for ethvert Land og Folk, hvor Guds bemyndigede Tjenere findes og nyder Landets Betsyttelse i Udøvelsen af deres Gerning. En stor Trøst er det, at vi veed, at Herren er paa vor Side og vil ikke glemme den Sjæl eller det Folk, der sætter sin hele Lid til ham. Vader os mindes de formanende og opmuntrende Ord, der findes i Salmeverset, som lyder:

„Gør, hvad er ret, lad saa Følgerne komme;
Svigt ej i Kampen for Friheds Jdræt!
Modigen fremad, til Prøven er omme;
Gud Dig bestærmer, gør derfor kun ret!“

Eders Broder i Evangeliet

Hans F. Christianen.

Årsmødet i Aarhus.

De unge Mænds og Kvinders Forening afholdt Konferencemøde Fredag Aften den 22. Marts.

Mødet lededes af Foreningens Præsident, Wilford Samuelson, og aabnedes med Salmen „Fryd dig o Ford“ og Bøn af Broder Marius Kristensen. Salmen Nr. 102 blev afsunget. Ungdomsforeningens Program blev derefter udført. Broder Laurits Larsen omtalte Guds Aabenbaringer samt fremsatte Evangeliets første Principper: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalægelse for den Helligaands Gave. Koret sang derefter: „Lad ej dit Hjerte tvivle“. Søster Martha Madsen oplæste en belærende Fortælling, og der blev sunget af Broder Baldemar Jakobsen. Søster Ingeborg Simonson fremstod derefter og omhandlede Emnet om det tilkommende Liv. Forskellige andre Programnumre blev udførte.

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte derpaa. Han bragte en Hilsen fra Ungdomsforeningen og Søskende i København. Han udtalte sin Glæde over det gode Arbejde, der blev udført af Foreningen og formanede de unge til at efterleve „Visdomsordet“, og mindede om de Velsignelser, som vilde følge. Mødet sluttedes med Salmen Nr. 170 og Taksigelse af Broder Mads Johansen.

Mødet Lørdag den 23. Marts.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 117: „Saa sitter en Grundvold“ og Bøn af Ældste Laurits Larsen. Salmen Nr. 140 blev derefter sunget. Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derefter og talte til Forsamlingen. Han citerede det 29. Kap. i Almas Bog, en af Bøgerne i Mormons Bog, og forklarede samme. Han følte sig meget taknemlig ved, at Herren havde kaldet ham til at prædikede Evangeliet og forvalte dets Ordinancer. Herren havde i tidligere Tid ved forskellige Lejligheder beskyttet ham. Han opmuntrede sluttelig de Hellige til Trofasthed. Til Afveksling blev Salmen „Brødre, tør vi ihukomme“, afsunget. Broder A. Jørgensen fra Esbjerg afgav Rapport over Esbjerg Gren, som viste sig at være i god Fremgang. Han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præsident Chr. Sørensen afgav Rapport over Odense Gren, da Forstanderen var forhindret i at være tilstede. De forskellige Grene i Konferencen havde været besøgte af Missionærerne. Han opmuntrede Søskende til Trofasthed og nedbad Herrens Velsignelse over alle oprigtige. Missionspræsident Christiansen sang derefter: „Seg er en Fremmed, jeg er en Pilgrim.“ Ældste Orvill H. Larsen fremstod og afgav Rapport over sit Arbejde siden sidste Conference. Han var glad ved at være udsendt for at bære sit Vidnesbyrd til Menneskene om Evangeliets Gengivelse og forklare dets herlige Principper, naar der blev givet ham Lejlighed dertil. De Hellige havde meget at takke Herren for, baade i aandelig og timelig Henseende. Missionspræsident Christiansen fremholdt det skrevne Ords Betydning som et Hjælpe-middel til Udbredelsen af Evangeliet. Han takkede Brødrene for deres Rapporter. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 234: „Seg veed, paa hvem jeg bygger“, og Taksigelse af Præsident Lohdesen.

Søndagskolekonferencen Søndag Form. Kl. 10, den 24. Marts.

Præsident Chr. Sørensen bød de tilstedeværende velkommen. Søndagskolen aabnedes med Sangen: „Kom til vor Søndagskole“ og Bøn af Præsident Carl H. Lohdefinck. „God og venlig altid vær“, blev derefter sunget. Søndagskolens Bestyrer, N. P. Thomsen, fremstod og afgav Rapport over Søndagskolens Virksomhed siden den sidst afholdte Konference. Derefter blev Søndagskolens Konferenceprogram udført og omfattede foruden Klasselektierne Sang, Musiknumre og Deklamationer. Første Klasse's Lektie omhandlede Evangeliets Gengivelse og Guds Riges Oprettelse. Anden Klasse's Lektie: Guds Straffedomme i de sidste Dage. Tredie Klasse's Lektie: „Kristi Tilfommelse“. Fjerde Klasse's Lektie: Mormons Bogs Fremkomst og en kort Biografi af de Mænd, som har prædikeret over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Sigvard Sørensen forklarede derefter, hvorledes Konfirmationen var en menneskelig Indstiftelse i Stedet for en af Kristus indstiftet Ordinance. Skolens Formand, N. P. Thomsen, takkede Børnene for den gode Udførelse af Programmet. Han anmodede de fremmede om at sende deres Børn til Søndagskolen. Præsident Chr. Sørensen foreslog derefter Søndagskolens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse. De fremsatte Forslag blev enstemmig vedtagne.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod og sang: „Min hjemme i Dalen jeg savnes.“ Han takkede Bestyrelsen, Lærerne og Lærerindeerne for det udmærkede Arbejde, de havde udført i Søndagskolen, og hvorved Børnene var belærte om Evangeliets Principper og om, hvad der kunde være til Gavn og til aandelig Udvikling for dem. Han formanede Børnene til at være lydige imod deres Forældre og at bede for deres Forældre, Søskende og Venner, naar de er syge eller nedtrykte.

Søndagskolen sluttedes med Afhyngelsen af Sangen: „Tak for vor Skole“ og Taksigelse af Ældste Wilford Samuelsen.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet leledes af Præsident Chr. Sørensen og aabnedes med Salmen Nr. 268 og Bøn af Grensforstander Jørgensen, Esbjerg. Salmen: „O kom, Du Zions Konge“, blev afsunget, hvorefter Forstander Christensen fra Randers fremstod og afgav en god Rapport over Randers Gren, som fandtes at være i god Fremgang. Broder Christian W. Hall fra København fremstod og talte til Forsamlingen. Han udtalte, at han følte en stor Glæde ved at overvære Konferencen i sin Fødeby. Han bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og opmuntrede Søskende til Trofasthed og til at være Herren taknemlig for den Kundskab, de var i Besiddelse af, angaaende Evangeliet.

Efter Afhyngelsen af Salmen Nr. 7 fremstod Folketingsmand, Ældste J. J. Samuelsen og talte til Forsamlingen. Han omtalte Verdens religiøse Forvirring, og hvorledes Menneskene er afvegne fra den oprindelige Lære. Han fremførte, hvilke Vaaben mange af vore Modstandere benyttede for at bekæmpe Mormonismen. Mange falske Betyldninger havde været udslynget mod Kirkens Folk. Han bevidnede, at de Sidste-Dages

Hellige forkynder Evangeliets Lærdomme. Han nedbad Herrens Betsignelse over de Hellige og alle sandhedssøgende Mennesker. Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Hvælv“, blev affungen. Præsident Chr. Sørensen afgav en Rapport for Aarhus Gren over det Arbejde, der var udført siden sidste Konference.

Missionspræsident Christiansen knyttede nogle Bemærkninger til, hvad der havde været sagt af de forrige Talere. Han takkede Ældste F. F. Samuelsen for alt, hvad han havde gjort for Kirken i Egenkab af Folketingsmand, i hvilken Stilling han havde baaret sit Vidnesbyrd for Landets øverste Mænd. Missionspræsidenten foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse ved de Helliges Tro og Bønner, som de var foreslaaede ved Eстераars-Generalkonferencen i Salt Lake City. Fremdeles, at den hidtidige Præsident over den europæiske Mission, George F. Richards, blev opholdt i denne Stilling. Fremdeles, at Hans J. Christiansen blev opholdt som Præsident over den skandinaviske Mission. Fremdeles, at de øvrige Missionsembedsmænd bliver opholdte. Alle disse Forslag blev enstemmig vedtagne.

Det blev dernæst foreslaaet, at Konferencens Præsident, Christian Sørensen, der to Aar havde virket i denne Stilling og udført et udmærket Arbejde, blev hæderlig løst, eftersom han snart skulde tiltræde sin Hjemrejse. Det blev fremdeles foreslaaet at opholde Ældste Carl H. Vohdefinck, der en Tid havde virket som Præsident over Aalborg Konference, til Præsident over Aarhus Konference. Fremdeles, at Ældste Orvill Larsen blev opholdt som Sekretær i Aarhus Konference. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet lededes af Præsident Chr. Sørensen og aabnedes med Salmen Nr. 197 og Bøn af Ældste N. P. Thomsen.

Koret sang derefter: „Messias, han kommer.“ Præsident Carl H. Vohdefinck fremstod og forklarede, at Evangeliet havde været borttaget fra Jorden, men at det paany var blevet gengivet til Jorden og forkyndt til Menneskene ved Profeten Joseph Smith, som blev et udvalgt Redskab i Herrens Haand til at genoprette Kristi Kirke paa Jorden. Han forklarede, at Kirken paany er organiseret med Apostle, Profeter og Evangelister, som i fordums Dage, og at disse forfættelige Embedsmænd skal staa i Kirken for at bringe alle „til Enighed i Troen og Guds Søns Erkendelse.“ Han forklarede ligeledes, at ingen kan tage sig selv den Ære at være Præst uden at være kaldet af Gud, ligesom Aaron var.

Koret sang: „Saa yndelig Guds Kirke staa“, hvorefter Præsident Chr. Sørensen fremstod og forklarede, hvorledes Synden fik Indpas i Verden, men hvorledes Kristus er vor Forløser. Han forklarede Nødvendigheden af at leve efter Herrens Bud og Befalinger for at opnaa en evig Frelse. Han opmuntrede sluttelig de Hellige til trofast at efterleve Guds Befalinger, saa at de kunde være værdige til at modtage Belønningen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen forklarede, hvorledes de forfættelige Kirkesamsund i mere eller mindre høj Grad er afvegne fra

Evangeliets sande Principper. Han forklarede videre, at Føderne ikke havde faaet Aabenbaring fra Gud, siden de korsfæstede Frelseren.

Koret sang, hvorefter Ældste Niels Jensen sluttede Mødet med Taksigelse.

Grensmøde Mandag Aften den 25. Marts.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 25 og Bøn af Ældste Chr. Rasmussen. Dernæst blev Salmen Nr. 246 affungen.

Præsident Chr. Sørensen forklarede, i hvilken Hensigt Mødet blev holdt. Han aflagde derefter den finansielle Rapport. Regnskabets blev godkendt.

Missionspræsident Christiansen talte derefter til Forsamlingen angaaende Kirkens fuldkomne Organisation. Han forklarede, hvorledes Præstedømmets Fuldmagt blev gengivet til Joseph Smith og Oliver Cowdery, efter at der ikke havde været et af Gud bemyndiget Præstedømme blandt Nationerne i en lang Tidsperiode, i Overensstemmelse med Skriftens Profetier. Han haabede, at det blev muligt for Ældsterne at forblive iblandt Søstende i de standnaviste Lande til at forkynde Evangeliet og forrette Evangeliets Ordinancer, men om Forholdene skulde blive saadanne, at Kirkens øverste Autoriteter skulde hjemkalde Missionærerne, da vilde lokale Brødre, som holdt det melchizedekiske Præstedømme, blive beskikkede til at lede Kirkens Affærer i Overensstemmelse med Evangeliets Anordninger, og indlemme de i Kirken, som fattede Tro paa Evangeliet. Han opmuntrede Søstende til at yde deres Tiendeofringer, hvorved de vilde styrke deres Tro til Uroffelighed.

Præsident Chr. Sørensen foreslog derpaa, efter Samraad med Missionspræsidenten, Ældste Lauritz Larsen som Forstander for Aarhus Gren, med Ældste Niels Jensen som første Raadgiver og Ældste Ernst Jensen som anden Raadgiver, og Broder Johannes Rasmussen som Striber. Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Han foreslog derefter Ungdomsforeningens Bestyrelse og Sangkoret til Opholdelse af Kirkens Medlemmer. Disse Forslag blev enstemmigt vedtagne. Paa Opfordring af Missionspræsident Christiansen sang Gudrun og Asta, to af Søndagskolen's Elever, med en klangfuld Stemme og med megen Følelse Sangen: „Kongernes Konge“. Mødet sluttedes med Salmen Nr. 281: „Om af Trængsel Du maa prøves“ og Taksigelse af Ældste F. F. Samuelsen.

Mødet Tirsdag Aften den 26. Marts.

Den kvindelige Hjelpeforening afholdt Konferencemøde Tirsdag Aften. Mødet lededes af Præsidentinde Søster Margrete Jensen og aabnedes med Salmen „Nu Israels Genløjer“ og Bøn af Søster Jørgensen fra Esbjerg. Salmen Nr. 162 blev affungen.

Præsidentinden bød de tilstedeværende velkommen. Søster Blomberg fra København bar sit Vidnesbyrd og udtalte, at hun følte Glæde ved at være tilstede. Hun nedbad Herrens Betsignelse over den kvindelige Hjelpeforenings Værgning i Aarhus.

Søster Jensen fra Esbjerg fremstod ligeledes og bar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed og overbragte en Hilsen fra Søstende

dersteds. Søster Hall fra København udtalte sin Glæde ved at arbejde i den kvindelige Hjelpeforening dersteds som Lærerinde. Hun opmuntrede Søstrene til Trofasthed. Præsidentinde Margrethe Jensen afgav derefter Rapport over Foreningens Virksomhed i de fem Maanedes, der var forløbne siden forrige Konference i Aarhus. Hun udtalte sin Glæde over at virke som Præsidentinde.

Det fremgik af den finansielle Rapport, at der i de forløbne fem Maanedes var udgivet til de fattige og trængende 164 Kr. Kassebeholdningen den 15. Marts 1918 var 131 Kr. 90 Øre.

Søster Maren Poulsen afslagde sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og hun udtalte sin Glæde over at virke i Søsterforeningen.

Forfællige Søstre bidrog til at gøre Mødet interessant ved Deklamation, Tale, Sang og Oplæsning, hvorefter Koret sang: „Ydmygt med Ærbødighed“.

Præsident Chr. Sørensen foreslog derefter Søsterforeningens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse. Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Derefter blev de Dagen i Forvejen foreslaede og kaldede Brødre beskikkede ved Haandspaalæggelse til deres Gerning.

Missionspræsident H. J. Christiansen fremstod derefter og udtalte sin Tilfredshed med den kvindelige Hjelpeforenings Arbejde gennem Vinteren og opmuntrede Søstrene til at vedblive med dette vigtige Arbejde, at hjælpe de syge og trængende. Han nedbad sluttelig Herrens Betsignelse over Foreningen.

Mødet sluttedes med Salmen Nr. 60 og Bøn af Søster Kirstine

Wilford Samuelsen,
Skriver ved Konferencen.

Udtalelse af Profeten Joseph Smith.

Profeten Joseph Smith udtalte følgende Ord i Henseende til den Modstand, Kirkens Medlemmer mødte, og den Forsølgelse, de havde været udsatte for af ondskabssfulde Menneſker, der tjente Mørkets Tyrste:

„Vi har aldrig overtraadt de Forenede Staters Love og har derfor enhver Ret til at blive beskyttet af Myndighederne, ligesom vi er berettigede til alle de Privilegier, som er garanteret ved Statslov og ved Nationens Grundlovsforfatning. Vi har forvandlet tørre Fjorder og Sumpland til frugtbart Land, og ved vor Fliid ophygget Hjemsteder og Byer. De Mænd, som søger at gøre os Stæde, og som raaber Thy, Forræder, Oprører, er Mænd, som netop selv overtræder Lovene og stjæler og plyndrer fra deres Naboer, samtidig med, at de søger at stæde, ja endog ihjelſlaa de uskyldige, idet de udraaber Løgne mod os for at skjule deres egne Forbrydelser og undgaa Lovens Straf for deres ugudelige Handlinger. Jeg kalder Gud, Engle og Menneſker til Vidner paa, at vi ikke har begaaet nogen af de Forbrydelser, som vore Fjender beskylder os for i Bøger og Blade.“

Efterlevelsen af „Visdomsordet“ og Sundhedsregler hidrager til at forlænge Menneskets Levetid.

Hvilken Betydning det kan have for Mennesket, at det med Hensyn til Mad og Drikke og Levemaaden i det hele taget retter sig efter Sundhedens Forrifter, fremgaar med Klarhed af følgende Meddelelse i amerikanste Blade:

„Lazarus Finkelsein, der opnaaede den forbavsende høje Alder af 119 Aar, døde den 19. Januar i Chicago. Indtil en Uge før sin Død havde han aldrig været syg. Fornylig fortalte han, hvorledes han levede. Han havde ikke spist andet Kød i 40 Aar end Hønseskød. Han troede ikke, der var nogen Næring i Kaffe og drak aldrig denne Drik, nød aldrig Spiritus og røg ikke Tobak. Han spiste aldrig Kager, da han mente, at dette ikke var godt for Maven. Hans vigtigste Føde var Rugbrød, Tykmælk, Kartofler, Bønner og Ærter. Finkelsein var født i russisk Polen, hvor han var Grovsmed. Han kom til Chicago for 36 Aar siden. Han udtalte, at han i hele sit Liv aldrig havde vanhelliget Sabbaten ved at arbejde paa denne Dag.“

Dødsfald.

Martinus J. Fønnesbeck døde i Logan den 9. Februar 1918 efter kort Tids Lidelse af Waterjot i en Alder af 74 Aar. Begravelsen foregik fra Logan Tabernakel den 14. Februar under stor Deltagelse. Flere Brødre talte ved hans Baare, og forskellige stemningsfulde Sange blev sungne.

Graven indviedes af Ældste William Barnes fra Ogden.

M. J. Fønnesbeck blev født i Gjellerup, Danmark, den 20. April 1844. I 1892 rejste han med Familie til Logan, Utah, hvor han 10 Aar efter i Forening med 2 andre Sønner oprettede en Strikkfabrik. Han og hans Hustru forenede sig med Kirken i 1902.

Afdøde efterlader sig Hustru, 4 Sønner, 3 Døtre og 23 Børnebørn.

— Hans Peter R. Hansen, født i Biby, Danmark, den 14. Oktober 1862, døde den 21. Februar i Ephraim, Utah, hvor han havde sit Hjem. Afdøde Ældste annammede Evangeliet den 20. Januar 1886 i Danmark og emigrerede til Utah den 19. August 1891, og bosatte sig i Ephraim, hvor han hele Tiden har opholdt sig. I 7 Aar var han Præsident for Ældsternes Kvorum og indtog forskellige kirkelige Tillidshverv. Begravelsen fandt Sted den 27. Februar. Talerne ved Begravelsen omtalte afdødes ædle Karakter og retsrafne Levnet. Hans Hustru og en Plejesøn efterlever ham.

— Christian Hansen, født den 29. August 1846 i Skjæve Sogn, Vendsyssel, Danmark, døde den 24. Februar i Ephraim, Utah,

hvor han blev begravet fra Byens Tabernakel den 28. Februar under stor Deltagelse. Afdøde blev Medlem af Kirken i 1862. Han blev gift i 1866 og emigrerede samme Aar med sin Hustru til Zion. De rejste over Havet med Sejlskib og over Sletterne med Oksebefordring og gennemgik mange Besværligheder, før de naaede deres Rejse's Maal.

Ældste Hansen udførte en Mission til Danmark i 1892. Han var elsket og agtet af alle, som kendte ham, og efterlader sig Hustru, 5 Børn, 24 Børnebørn og 5 Børnebørnsbørn.

— Paul J. Nielsen, født i Stjald, Danmark, den 23. Februar 1860, døde i Gunnison, Utah, den 1. Marts og blev begravet fra Manti Tabernakel den 3. Marts. Han emigrerede til Utah i 1879. Siden 1906 indtog han Stillingen som Overgraver ved Mantis Begravelsesplads.

Afdøde virkede i forskellige kirkelige Stillinger i Manti søndre Sogn. Tre Børn efterlever ham. („Bifuben“.)

O, lad os Herren tjene!

Mel.: „Det luster mildt i Høft fra Betsignelfernes Hjem“.

O, lad os Herren tjene, vor Fader og vor Ven,
Som vil os skænke Livets rige Gaver!
Bed Aanden vi ledes til Faderen hen,
Enhver, som til ham Fortrøstning haver.

Om vi det fande elsker og handler ret hver Dag,
Gud giver os ved Aanden Liv og Kræfter;
O, lad os da leve til Herrens Behag,
Bestandig vor Frelser følge efter!

Naar tro vi Herren tjener, ham villig lyde her,
Igen for os da aabnes Edens Have;
Han skænker til alle, som han haver kær,
Det evige Liv som Naadegave.

Niels F. Green.

Indhold:

Tale af Ældste Anthony W. Jvins	145	Foraarskonferencen i Aarhus...	154
Ketsfærdighedens Princip. (Af Ældste Aubrey Parker.)	151	Udtalelse af Profeten Joseph Smith	158
Redaktionelt:		Efterlevelsen af „Visdomsordet“..	159
Missionstreffen i Foraaret 1918.		Dødsfald	159
(Af Missionspræsid. Hans J. Christiansen.)	152	O, lad os Herren tjene! (Af Niels F. Green.) Digt.	160